

OWCZE ŹRÓDŁO

LOPE DE VEGA

Jest autorem ponad 1500 utworów dramatycznych, a niektórzy twierdzą, że nawet ponad 2500! Ten Hiszpan pisał jak karabin maszynowy, jeśli można tak powiedzieć o autorze, który stworzył nowy teatr hiszpański (ur. 1562 † 1635), w tej samej epoce co Szekspir — angielski. Mimo, że z dorobku Lope de Vegi zachowało się 500 sztuk, nie miał ten autor szczęścia do naszych scen, bodaj że nigdy nie był grywany. „Nie miał protekcji, to go nie dopuszczali” — powiedziała nasza znajoma blondynka, towarzysząca nam zwykle do teatru na premiery. Dopiero obecnie w Krakowie Teatr Słowackiego wystawił „Owce Źródło”, w pięknym, spokojnym, niezmiernie

Kazimierz Opaliński

Alfred Szymański

Na zdjęciu po prawej: Scena w leśnicy w okolicach Owczego Źródła

Powitanie wracającego po zwycięstwie Komandora

Narada przed ratuszem w Owczym Źródle

W pałacu królewskim Ferdynanda i Izabelli

Obok (od prawej): Śląska, Surowa, Rysiówna i Sheybal

Od prawej: Leszczyński, Fulde, Paluszkiewicz, kłęczą Sheybal

nie szlachetnie brzmiącym przekładzie (z hiszpańskiego), L. H. Morstina. Powiedzmy od razu, że było to widowisko wyjątkowe i rewelacyjne. Sama sztuka ma wiele wdzięku prymitywu oraz ciekawą koncepcję (bohaterem utworu są właśnie nie osoby lecz cała ludność miasta Owce Źródło), jednak dopiero to, co zrobili ze sztuki twórcy spektaklu, było podstawą sukcesu.

Bronisław Dąbrowski jako reżyser jest rozmiłowany w teatrowych tłumach, tańcu, historycznych kostiumach, muzyce, a przede wszystkim w ruchu na scenie. I ten ruch na scenie organizuje z niebywałą inwencją i ogromną umiejętnością. „Wieczór Trzech Króli”, „Sen nocy letniej”, a wreszcie korona tego typu spektakli, znakomita inscenizacja „Owczego źródła”, pozwalają już mówić o „stylu Dąbrowskiego”. Sztuka Lope de Vegi, pełna ruchu, życia i hiszpańskiej barwności, pomyślana przez autora przede wszystkim dla widza, a nie dla czytelnika, pozwoliła Dąbrowskiemu na pełne pokazanie swych możliwości inscenizatorskich. Współpracowała z nim reżyserka i dała widowisku niezwykle bogate w inwencję jak na nasze stosunki, opracowanie plastyczno-choreograficzne — Maryna Broniewska. Właściwie na scenie nikt nie tańczył, lecz całe przedstawienie było tańcem. Znakomite dekoracje, tereny gry i kostiumy projektował Andrzej Pronaszko, o którym już wielokrotnie pisaliśmy w „Przekroju”. „Owce Źródło” to jedno z wybitniejszych osiągnięć Pronaszki, tak w koncepcji ujęcia całości, jak i w rozwiązywaniu poszczególnych elementów dekoracyjnych. Należy podkreślić także interesujące i bardzo teatralnie trafne opracowanie muzyczne przedstawienia — dzieło Witolda Krzemińskiego. Przepiękne to widowisko nie dawało specjalnego pola do popisu aktorom. Wszyscy grali dobrze i włożyli duży wysiłek w wykonanie trudnego spektaklu. Na podkreślenie zasługuje, że nikt nie wyłamywał się z koncepcji reżyserkiej. Z ogromnego afisza wymiennie Rysiówna, Śląska, Stebnicka, Opaliński, Leszczyński, Szymański, Sheybała, Lomnickiego, Fuldego i Surowę.

Publiczność bawiła się na komedii znakomicie i przyjmowała widowisko niezmiernie gorąco. Gdy po premierze dyskretnie zapytaliśmy się naszej towarzyski, czy ma nazajutrz wolny wieczór, odpowiedziała: „Naturalnie nie. Idę jeszcze raz na Owce Źródło”. Miała rację, lecz my mieliśmy inne nadzieje. B-cia Rejcek